tige bekeering, dan een genademiddel Gods om tot bekeering ons te brengen. De doop werd vooral genoemd om de menschen te waarschuwen, dat men op zijn doop toch niet zou vertrouwen en een schijnchristen worden. Van den troost, die in den doop ligt, werd nooit gerept. Zoo hield men den kinderdoop nog aan, maar het was een doop, waaraan men voor zijn eigen geestelijk leven en voor dat zijner kinderen *niets* meer had.

En eindelijk, bij deze innerlijke verzwakking van de Verbondsleer onder ons volk kwam nog, dat men ook in de wetenschappelijke Theologie, in stee van den kinderdoop weer op vaste gronden te handhaven, veeleer er toe neigde om die gronden te ondermijnen. Vooral Doedes in zijn verklaring van de Nederlandsche Geloofsbelijdenis en den Heidelbergschen Catechismus heeft hier kwaad gedaan. Al de gronden, die onze Heidelbergsche Catechismus voor den kinderdoop aangeeft, onderwerpt hij aan de scherpste kritiek, en van die gronden blijft er niet één als steekhoudend over. En Doedes staat hier niet alleen. Er zijn heel wat Protestantsche Theologen van naam, die o zoo bereid zijn om aan de Baptisten toe te geven, dat alle vroegere argumenten, door de Christelijke Kerk voor den kinderdoop aangevoerd, toch eigenlijk minder juist waren. Een goddelijken grond voor den kinderdoop, stemmen ze toe, heeft men dan ook niet. De kinderdoop is een gebruik, dat in later eeuw in de Christelijke Kerk is opgekomen, dat men uit paedagogisch opzicht niet onvoordeelig acht en daarom nog wel handhaven wil, maar waaraan men geen Goddelijk bestaansrecht toekent.

Zoo is het te begrijpen, waarom, al bleef de kinderdoop als volksusantie nog voortbestaan, toch de grond van den kinderdoop allengs ondermijnd is geworden. Men ziet dan ook, hoe deze volksusantie al aan 't afbrokkelen raakt; het getal der ongedoopte kinderen neemt telken jare toe, en op sommige plaatsen in ons land bereikt het zelfs een onrustbarende hoogte. En deze geringschatting van den kinderdoop komt niet alleen voor bij onverschillige menschen, die met God en Zijn woord hebben gebroken, maar ook in ernstige en vrome kringen. Zelfs onze Gereformeerde Kerk heeft er mee te strijden.

Corrigendum.

In onze opgave van het totaal-cijfer der theologen aan de Vrije Universiteit sloop de vorige maal een fout in, die de aandachtige lezer zelf wel reeds ontdekt zal hebben. Het jaar 1913-14 viel uit en de cijfers van dat jaar werden onder 1914-15 vermeld. De cijfers voor deze beide laatste jaren zijn:

1913-1914 89, terwijl Prof. van Bakel opgaf 40
1914-1915 80 » » » » » 45

Tevens zij nog gemeld, dat Prof. van Bakel ons een uitvoerig schrijven toezond om zich te verdedigen tegen onze critiek. Het was te groot om het in dit nummer op te nemen, maar zal in ons volgend nummer worden geplaatst.

DR. H. H. K.

Voor Kootwijks scholen.

In hartelijken dank ontvangen van de Geref. Kerk te Anjum *f* 2.50.

Dringend verzoeken wij toch onze scholen, die zoo groote behoefte aan steun hebben, niet te vergeten.

DS. J. H. HOUTZAGERS, *voorzitter.*

Leestafel.

1. ACTE VAN AFSCHEIDING.

De uitgever E. J. BOSCH te NIJVERDAL zond ons ACTE VAN AFSCHEIDING VAN HET NEDERLANDSCH HERVORMD KERKGENOOTSCHAP DEN 14EN OCTOBER 1834 TE ULRUM GETEEKEND, BENEVENS EE NOTULEN VAN DE EERSTE KERKERAADSVERGADERING DER AFGESCHEIDENEN. (GEHEEL VOLGENS HET ORIGINEEL GEDRUKT).

Het was een goede gedachte van den heer BOSCH om van dit historisch stuk een facsimile te publiceeren.

Door ons Gereformeerden zal deze reproductie van het verslag der eerste *daad* van Reformatie door Separatie, zeker, met de pieteit die men tegenover familiestukken koestert, worden aangenomen en bewaard. En niet alleen voor de Gereformeerden in NEDERLAND, maar ook voor die in AMERIKA en AFRIKA heeft het stuk deze beteekenis.

Dan, ook met het oog op de zoo zegenrijke gevolgen, die de kloeke daad der mannen en vrouwen van ULRUM — naar men uit de gefacsimileerde handteekeningen zien kan, meest eenvoudige menschen — niet alleen voor het kerkelijk, maar ook voor het maatschappelijk leven ten onzent gehad heeft, is deze uitgave een document voor de beschrijving der sociale geschiedenis van ons Vaderland in de 19e eeuw.

De tekst van het stuk, die niet minder dan anderhalve bladzijde fo. beslaat, is te omvangrijk om hier optenemen. DE NOTULEN VAN DE EERSTE KERKERAADSVERGADERING DER AFGESCHEIDENEN, welke aan het stuk zijn toegevoegd en in het oorspronkelijke slechts zes regels innemen, mogen hier een plaats vinden.

»Dingsdagavond den 14en October hebben wij na biddend en knielend opzien tot den Heer ons afgescheiden van de valsche kerk en in de mogendheden des Heeren het ambt aller geloovigen aangenomen, hetwelk hij de Heere de Almagtige de Eenige en Drieëenige God bevestige! Met Psalmgezang en dankzegging is die plegtigheid besloten".

„Valsche kerk".

Zwijg gij maar stil, ik weet het ook wel, dat we, een goede vijftig jaar later, toen we achter de distinctie van »Kerkgenootschap" en »plaatselijke Kerken" waren gekomen, ons zoo niet uitdrukten, maar in de *daad* dier mannen en vrouwen van ULRUM zie ik daarom toch niet minder een »werk Gods" en daarbij doet de warmte van het vroom gestemd gemoed, die mij uit deze enkele regels toekomt, mij bijzonder weldadig aan.

2. JAARBOEKJE VOOR DE GEREFORMEERDE KERKEN IN NEDERLAND VOOR HET JAAR 1916, ONDER REDACTIE VAN DS. G. DOEKES. EEN EN ZESTIGSTE JAARGANG. Uitgave van E. J. Bosch Jbzn te Nijverdal. (Vroeger verschenen bij P. v. d. Sluys te Enkhuizen.)

De Redacteur, DS. G. DOEKES TE NIEUWDORP, van wiens jongste boek, de bekroonde prijsvraag over ROM. IX—XI, ik hier onlangs melding maakte, heeft eer ook van dit zijn werk op zoo heel ander gebied.

Meeterdaad is dit Jaarboekje een gids voor ons kerkelijk leven; een, vanwege zijn nauwkeurigheid, betrouwbare gids.

Voorop gaat een KALENDER, waarin plaats is voor »Aanteekeningen" en een alphabetische NAAMLIJST van onze Kerken en Classen. Volgt een STATISTIEK DER KERKEN en een lijst der DEPUTATEN-SYNODI. Dan een alphabetische NAAMLIJST DER PREDIKANTEN en der BEROEPBARE D. D. W. EN CANDIDATEN. Verder een STATISTISCH OVERZICHT OVER 1915 (bijgehouden tot half November). Hieruit blijkt, dat er nog altijd op 17 plaatsen meer dan een plaatselijke kerk is.

Te HAARLEM en te MIDDELBURG zijn er zelfs 3.

Het aan dit Overzicht toegevoegd ALGEMEEN OVERZICHT geeft op: 54 Classes, 699 Kerken, 554 Dienende-Predikanten, 188 Vacaturen, 465,563 zielen, 180.632 belijdende leden.

De Rubriek ZENDING op MIDDEN-JAVA en SOEMBA bevat o. m. een overzicht waaruit blijkt dat het getal der MISSIONAIRE D. D. W. 11, dat der POSTEN 44, der GEDOOPTEN 2545 en der TOEGELATEN TEN H. A. 1115 bedraagt. In de volgende Rubriek vindt men de Inrichtingen voor Hooger en Voorbereidend-Hooger Onderwijs te KAMPEN en te AMSTERDAM. Van de twee slot-Rubrieken heeft de een tot titel: STATISTIEK DER OUD-GEREFORMEERDE KERKEN IN PRUISSEN, de ander VEREENIGINGEN ENZ. Onder IN MEMORIAM (met portretten) vindt men levensbeschrijvingen van de in 1915 overledenen: DS. S. DE JAGER, DS. A. BRINK, DS. J. SMIT, DS. A. ROORDA, DS. P. POSTEMA, PROF. M. NOORDTZIJ, DS. J. C. DE MOL MONCOURT, DS. G. KRAMER, DS. C. VAN PROOSDIJ, DS. JAN DIEMER, DS. A. G. H. SCHIPPERS, DS. P. A. LANTING en DS. W. T. VAN DIJK. Eindelijk: MENGELWERK in proza en poezie.

De heer BOSCH heeft eer van de goed verzorgde uitgave van dit JAARBOEKJE, tot welke goede verzorging ik óok reken, dat hij het van een stevig en keurig linnenbandje met goudtitel heeft voorzien.

Bij dit JAARBOEKJE geeft de Uitgever, gelijk verleden jaar, als premieboek, — onder den titel KEURGARVE II — een bloemlezing uit het mengelwerk van vorige jaargangen, verzameld door den Redacteur DS. G. DOEKES.

Men vindt hier een 13-tal, met zorg gekozen stukken, die met genoegen zullen worden gelezen en ook herlezen. Zonder aan de waarde van de 12 andere ook maar in het minst te willen te kort doen, moet mij hier toch de verklaring van het hart, dat ik het meest genoten heb onder de lezing van W. H. GISPEN's EERSTE BLADZIJDEN UIT HET DAGBOEK VAN DOMINE STIJSTRA. Voor velen is dit proza-stukje uit den 30sten jaargang, 1885, een oude bekende. Ik kende het alleen maar van hooren zeggen en was blij het nu ook onder mijn oogen te krijgen. Het was mij onder het lezen in Domine's STIJSTRA's Dagboek of ik mijn ouden vriend GISPEN, met zijn diepe kennis van menschen, zijn hartgrondigen afkeer van gemaniereerdheid, zijn nooit wrang-bitteren ernst en zijn heerlijken humor, — weer hoörde vertellen. Vertellen, zooals hij mij dat óok, en toèn voor het laatst, nog gedaan heeft op dien middag, een paar maanden voor zijn dood, op zijn kamer in zijn huis aan de SPINOZA-straat te AMSTERDAM.

Wat zuiver was zijn menschen-kijk! Wat kon hij doórkijken de maskers waar achter en de verkleedingen waarin zij zich vertoonden anders dan zij waren.

3. C. B. BAVINCK, Dienaar des Woords te Rotterdam, GODS RIJKE REDDERING MET DEN GERINGEN MENSCH. Gedachtenispredikatie bij 25-jarige Ambtsbediening op 30 November 1915. — Rotterdam. — J. H. Donner — 1915.

„Preeken en andere opbouwende stukjes lezen is immers voor vele Christenen al een straf".

Aldus DR. W. LEENDERTZ in het VOORWOORD van zijn mij bijzonder sympathiek boekje: LEVENS-SPANNING waarover ik het hier, in het nieuwe jaar, eens hoop te hebben.

Ik zal de zooeven vermelde bewering van DR. LEENDERTZ niet trachten te weerleggen, maar het moeten toch al heel zonderlinge Christenen zijn, voor wie het lezen van BAVINCK's gedachtenispreek een straf zou zijn.

Voor mij althans is de lezing daarvan 'n genoegen geweest bij het LEESTAFEL-WERK waartoe ik mij verplicht heb.

Reeds het opschrift deed mij, tegenover de klinkende en opzichtige titels, waaraan wij in onze stichtelijke literatuur gewoon zijn geraakt, aangenaam aan.

En niet minder heeft dat de preek zelf gedaan. WORMSER prijst het in zijn Levensbeschrijving van v. RAALTE terecht, dat deze zoo weinig over zichzelf sprak. Aan de fout van dit, althans in hun eigen jubileumpreek, wèl te doen, heeft DS. BAVINCK zich niet schuldig gemaakt. Slechts weinig, heel in het begin, spreekt hij over zichzelf, en dan zoo recht natuurlijk, zoo echt menschelijk. Een kort pieteit-vol vertellen van hoe zijn vader hem veor vijf- en twintig jaren te HAZERSWOUDE met 1 Tim. 4:16 bevestigde. Ook nog, dat hij te ROTTERDAM eerst veertien jaren in kerk A en nu zeven jaren in de ineengesmolten kerk arbeidde. „Gij hebt mij als het ware kunnen volgen van het begin tot nu toe. Daarom behoef ik u ook geen schets te geven van mijne bediening" En dan komt hij tot zijn tekst: Psalm 8:5 en 6. Het Schriftwoord, dat deze prediker zelf doorvoeld heeft en waarvan hij, zijn gehoor wijsend op *de rechte beschouwing van den mensch* en *de ware verheffing Gods*, een juiste verklaring en een, in den letterlijken zin treffende, wijl het gemoed rakende toepassing geeft.

Voor de kerk van ROTTERDAM zal het in druk vastleggen van dit gedachtenis-woord van haar predikant, dien zij, de leeraarlievende, liefheeft, met dankbaarheid zijn begroet, maar ook daar buiten zal de lezing van dit zoo innig woord over een armen zondaar en een rijken Heiland een verkwikking kunnen zijn.

Aan de preek is het welgelijkend portret van den, nog in de volheid van zijn kracht staanden, prediker toegevoegd.

G.

Uit de Pers.

In het verslag van de 28e algemeene Nederlandsche Zendings-conferentie, dat onder den titel: »Het net scheurde niet" in het licht werd gegeven, verscheen ook een resumtie van de rede, die Prof. Obbink hield over het *Christendom en de religie.*

Naar aanleiding van deze rede schrijft Ds. C. Lindeboom in de *Bazuin*, na eerst zijn dank te hebben uitgesproken voor het goede in andere referaten geleverd, het volgende:

Dit kan echter niet geregd van de rede, door Prof. Obbink gehouden over »Het Christendom en de andere religies«. Wel wordt deze in het Verslag niet letterlijk weergegeven, maar het uittreksel maakt den gang van des hoogleeraars betoog voldoende duidelijk. En dit is van dien aard, dat de vraag bij ons rijst, of de Nederlandsche Zendingsconferentie niet uit het goede spoor dreigt te raken. Indien tegen een rede als deze niet algemeen protest wordt aangeteekend, maar integendeel, daarvoor, bij monde des voorzitters, hartelijk dank gebracht; indien een rede als deze aanleiding kan zijn tot het uitspreken van de hoop, dat deze Conferentie »nog meermalen zal mogen genieten van de studie en het denken van Prof. Obbink«; dan dient onzerzijds ernstig te worden overwogen, of wij met een goede conscientie onze medewerking kunnen blijven verleenen, en of onze Algemeene Zendingsdeputaten zoowel als die voor den arbeid op Soemba wel verantwoord zijn met zitting te blijven nemen in het Comité, dat deze Conferentie voorbereidt en samenroept.

De Utrechtsche hoogleeraar toch heeft stoutweg de absoluutheid des Christendoms ontkend, en daarmee niet alleen den grond ondergraven, waarop alle Zendingswerk moet rusten, maar ook de H. Schrift ter zijde gesteld als kenbron der waarheid Gods. Ziehier enkele zijner uitspraken:

Dat het Christendom de eenig ware religie is, en alle andere valsch, is een dogmatisch apriorisme, dat uitgesloten moet worden. Een valsche religie bestaat niet. Elke religie is in zichzelf waar.

Men kan ook niet zeggen, dat er een »oorspronkelijke« godsdienst is, en het Christendom de eenig juiste voorzetting ervan.

Elke religie bedoelt uiting te geven aan de menschelijke behoefte aan God en dat is ten slotte behoefte aan verlossing.

Als een kind stamelende klanken uit, zoodat alleen de moeder het verstaat, is dat niet even reël als wanneer wij in beschaafde taal onze gedachten uiten? Zoo is ook het stamelen van de heidenen even intens, misschien intenser, een zoeken van God dan veler Christendom. In het kind schuilt de man, in den heiden het kind van God.

In alle buiten christelijke religies ligt het belemmerend element, waarvan verlossing noodig is (kwaad, zonde, daemonen, materie enz.) buiten het wezen van den mensch. Bij het Christendom vinden we de voorstelling, dat het kwaad schuilt in 's menschen wezen zelf.

Als eenig staat het Christendom op een principiëel andere basis: de mensch is door eigen schuld in zonde gevallen, en moet worden wedergeboren; een verlosser is noodig. De centrale positie van den persoon van Jezus Christus in het Christendom hangt dus onmiddelijk samen met de waardeering van den mensch als zondaar. Deze zedelijke appreciatie van den mensch maakt het Christendom tot verlossingsreligie in een zin als nergens elders.

Uit het overzicht van de, na deze rede, gevoerde discussie blijkt, dat het betoog van Prof. Obbink niet algemeen bijval vond. De Gereformeerden in de vergadering schijnen gezwegen te hebben; maar van etische zijde is men tegen den hoogleeraar opgetreden.

Zoo zeide Dr. J. A. Cramer, van 's Gravenhage, door dit referaat allerminst bevredigd te zijn. Het zendingswerk is z.i. de praetische belijdenis van de absoluutheid des Christendom, en hem was niet duidelijk, welk recht wij, op het standpunt van Prof. Obbink, daartoe hebben. Deze had aan de hand der wetenschap aangetoond, dat het Christendom, vergeleken met alle andere godsdiensten, de hoogste opvatting van »verlossing« had. Maar dan vraagt Dr. Cramer: »Wie zegt mij, dat er na het Christendom nog niet een veel hoogere vorm van godsdienst zal komen?« en zegt, dat langs wetenschappelijken weg daarop nooit een bevredigend antwoord te geven is. En hij laat volgen: »In een tijd als de onze, waarin van ongeloovige zijde zoo vaak werd gevraagd, welk recht wij hadden, om aan heidenen en Mohammedanen het Christendom te brengen, hadden wij van den referent zoo gaarne allereerst een geloofsgetuigenis gehoord en dan zien aangetoond, dat wij ons dit geloofsgetuigenis o k voor de rechtbank der wetenschap niet hadden te schamen. Nu gingen wij zonder antwoord op de bezwaren, van buiten christelijke kringen tegen ons ingebracht, onbevredigd heen«.

Dr. Cramer had zich krasser kunnen uitdrukken. Op het standpunt van Prof. Obbink is er tegen die bezwaren niets in te brengen. Deze moge spreken van een »principieele andere basis van het Christendom«, dit is niet meer dan een woord in den mond van hem, die de absoluutheid des Christendoms loochent. Het verschil tusschen de Christelijke religie en de andere, kan bij hem hoogstens een gradueel zijn, een kwestie van meer of minder. Waarom Ds. A. Burger, van Eck en Wiel, dan ook zeer terecht de vraag stelde: »Als de verhouding van den heiden tot het Christendom is als een kind, dat spreken leert, tot den volwassene, is het verschil dan heusch zoo belangrijk; is er dan zoo'n dringende haast bij het (zendings) werk?«.

In antwoord hierop zeide Prof. Obbink wel, dat alle vergelijking, ook deze, eenigszins hinkt, maar intusschen maakte hij het met zijn nadere omschrijving niet beter: »Als de heidenen voor hun religie onder zware martelingen het leven opofferen, durft hij niet van verderfelijke afgoderij spreken«. (Hij niet, maar de apostel Paulus wel: »Ik zeg, dat hetgeen de heidenen offeren, zij den duivelen offeren«. (1 Cor. 10 : 20).

Met mannen, die geen principieel verschil zien tusschen de natuurlijke Godskennis, en die welke wij verkrijgen als vrucht der bizondere openbaring Gods, die althans deze laatste bijkomstig achten, nuttig misschien, maar niet volstrekt noodig, kunnen, mogen wij niet samenwerken.

Met Ds. Lindeboom betreuren we het, dat de Gereformeerden, indien ze althans op deze Zendings-conferentie aanwezig waren, gezwegen hebben, toen Prof. Obbink op zulk een wijze de absoluutheid van de Christelijke religie loochende, en de vraag wordt terecht door hem gesteld, of we nog langer publiek kunnen en mogen saamwerken met mannen, die zich zoo uitlaten.

We zijn daarom Ds. Lindeboom dankbaar, dat hij zich zoo beslist over die zaak uitsprak. En we hopen, dat onze Zendingsmannen voor een herhaling van hetgeen nu geschied is, waken zullen.

Officieele Berichten.

Actie over heel Gelderland.

Met blijdschap zal elk minnaar van de Vereeniging voor Hooger Onderwijs op Gereformeerden grondslag waarvan de Vrije Universiteit uitgaat, opgemerkt hebben, dat de actie voor deze Stichting in ons gewest herleeft.

Eere aan het Comité Harderwijk-Ermelo-Nijkerk, dat aan de spitse trad, dank aan de voortreffelijke krachten, welke aldaar aanwezig zijn.

In Dieren en omstreken werd de zaak ook goed opgevat, op initiatief van Ds. v. d. Brink.

Reeds in de maand Mei vergaderde het alnude provinciale Comité om een actie over heel Gelderland te bewerken.

Met energiek Nijkerk werd voeling gehouden. Daar het Provinciaal Comite vreesde van een willekeurige actie, dat sommige deelen van ons moeilijk deelbaar gewest braak zouden blijven liggen, als er indepentistische grenzen getrokken werden, werd spoediger dan het voornemen was een samenkomst van genoemd Comité met genoodigden noodzakelijk geacht.

Onder leiding van Ds. v. Schelven van Wageningen, als voorzitter van het provinciaal comité, werd de opgewekte vergadering l. l. Maandagmiddag gehouden.

Talrijk waren de bewijzen van sympathie van de zijden dergenen die o zoo gaarne de vergadering hadden bijgewoond.

Besloten werd allereerst het terrein dat nog niet bearbeid werd, in actie te brengen, door aan eenige ijverige broeders op onderscheidene plaatsen op te dragen een samenkomst voor te bereiden, waar een spreker de belangen der Vrije Universiteit bijv. in Jan. kan gaan bepleiten.

Er bleek lust in den arbeid; er laaide geestdrift; er gloorde een toekomst. Wij stellen ons voor, dat, onder 's Heeren zegen, eene herleving van de liefde voor onze Universiteit te wachten is.

Aangenaam deed het aan, dat uit Nijkerk-Ermelo-Harderwijk, dat in ons gewest in zoovele opzichten ten voorbeeld gesteld kan worden, alsook uit het sympathieke Dieren en omstreken zoo warme sympathie werd betuigd.

Zoodra de zaken wat vaster lijn gekregen hebben, hoopt het Provinciaal Comité een nieuwe vergadering te beleggen.

Intusschen zijn voor een voorloopig ontworpen district Arnhem Ds. Schouten en voor een dito district Wageningen Ds. van Schelven aan den arbeid getogen, gesteund door een heelen staf van broeders van uitnemende reputatie.

Classis Haarlem.

De classis besluit op voorstel der kerk te Halfweg een schrijven te richten aan Deputaten der Geref. Synode voor de correspondentie met de Hooge Overheid, waarin verzocht wordt bij de bevoegde overheid er op aan te dringen — tenzij daartegen bij Deputaten overwegende bezwaren bestaan — om de militairen, die des Zondags vrijstelling van dienst hebben, vrijheid te verleenen des Maandagsmorgens terug te keeren, opdat zij niet genoodzaakt worden des Zondags te reizen.

Namens de Classis,
J. DEKKER Hz., *Scriba.*

Voor Kinderen.

ELK ZIJN LOON.

VII.

(Slot).

Langzamerhand zag Achmed den dag naderen, waarop hij aan schatten, eigene of geleende, niets meer hebben zou. En hij voelde dat ook.

Maar nu dacht hij ook aan den levensdrank. Die kon goede diensten doen. Doch wie zou hem den dienst bewijzen na zijn sterven den kostelijken drank hem in te gieten? Wel waren zijn kinderen er de naasten toe, maar zijn geweten werd nu wakker en zei hem duidelijk hoe schandelijk hij jegens zijn vader had gehandeld. Kon hij dan op wat beters hopen?

Doch hij bedacht er iets op.

Hij liet zijn oudsten zoon Azor bij zich komen en sprak:

„Geliefde zoon, mijn dagen hier zijn geteld. Dat ziet gij zeker ook wel."

„Helaas ja" antwoordde de zoon, die in zijn hart reeds hoopte op het heengaan zijns vaders, en op het geld en de hooge rente die er aan verbonden was.

„Ik wil u" ging de vader voort „een bizonder bewijs geven van mijn gunst, omdat gij een spaarzaam man zijt, die zeker mijn gaven niet zal verkwisten of verbrassen.

»Ziet gij die flesch daar? Zij bevat een kostelijk vocht door de wijzen uitgevonden. Als ik zal gestorven zijn, moet gij drie dagen lang elken dag tweemaal eenige druppels uit die flesch in mijn mond gieten. Na drie of vier dagen zult gij dan zien, dat ik geheel in goud veranderd. Welk een schat dat wezen zal behoef ik u zeker niet te zeggen. Gij wordt de rijkste man der stad. Zeg nu eens of ik u niet ver boven mijn andere kinderen bevoorrecht".

Azor kon zijn vreugde bijna niet verbergen. Welke schatten zou hij nu niet erven. Hij betuigde zijne innige dankbaarheid, en ging toen te huis zitten uitrekenen hoe veel goud het lichaam wel zoo ongeveer zou opleveren. Vier kameelen zouden er zeker een vracht aan hebben.

Intusschen wreef de oude Achmed zich de handen van genoegen en dacht, ik heb den gierigen Azor oolijk beet. Hij denkt ponden gouds te krijgen maar in plaats daarvan zal hij zijn vader zien herleven, en kan wachten naar geld en intrest.

Kort daarop stierf Achmed, door weinigen betreurd of begeerd. Zijn kinderen zagen ternauwernood naar hem om behalve — Azor.

Deze haastte zich naar het huis zijns vaders. Hij vond den kostelijken drank behoorlijk op de aangewezen plaats, en goot zoodra mogelijk het lijk eenige druppels in. Den tweeden dag deed hij het zelfde. Doch zijn aangeboren gierigheid dreef hem er toe het getal druppels te verminderen. Morgen of overmorgen, zoo hoopte hij zou het geheele lichaam wel in goud veranderen.

De derde dag brak aan en vurig hoopte Azor, dat nu zijn wensch zou vervuld worden, en het goud hem ten deel vallen. Reeds vroeg begaf hij zich naar het ouderlijk huis. Hij vond het lichaam nog onveranderd, doch toen hij de hand van de doode aanraakte, bespeurde hij met bevreemding dat die niet kil was.

't Is in elk geval een teeken van iets ongewoons, dat hoop geeft op meer," zei Azor bij zich zelf, terwijl hij den doode bezag.

Hij greep de flesch met den levensdrank, en goot weder eenige druppels van het vocht in zijns vaders mond, een, twee, drie, vier....

Plotseling bewoog iets den mond, het lichaam verroerde zich als om op te staan.

Achmed werd doodsbleek. Met een gil sprong hij achteruit, — en liet in zijn ontsteltenis de kostelijke flesch op den marmeren vloer vallen. Met een harden slag sprong de flesch uiteen. Tegelijk hoorde men nog een ander, een dof geluid. Het lichaam van Achmed had zich even opgericht, maar om dadelijk machteloos neer te vallen. Had Azor uit gierigheid op de druppels nog bezuinigd, zijn vader kwam dat thans duur te staan. Achmed had van het kostelijk nat te weinig ontvangen en viel neer op het bed, dood — nu voorgoed, want de levensdrank was weg!

Was het de gedachte hieraan welke Azor den kreet van schrik afperste en hem bijna wanhopig maakte, toen hij tot bezinning kwam? Ten deele zeker. Niet dat hij het bejammerde dat zijn vader niet tot het leven was teruggekeerd, al begreep hij nu best hoe de drank werkte. Maar hij bedacht nu hoe kostelijk hij later zelf zulk een levensvocht zou kunnen gebruiken. Doch bovenal deed het hem pijn dat nu het goud, het lang begeerde, hem ontgaan was, en onherroepelijk. Als een onzinnige liep hij het vertrek op en neer en wierp blikken vol haat op het doode lichaam van den ouden man, die hem misleid had. Want, dit werd hem duidelijk, het eenig doel van zijn vader was geweest zekerheid te hebben, dat er iemand na zijn dood hem het levensvocht ingieten zou.

Toornig keerde Azor huiswaarts. Allereerst vernam niemand wat er eigenlijk geschied was. De oude Achmed werd begraven zonder dat een zijner kinderen de moeite nam hem de laatste eer te bewijzen.

Toch kon Azor van zijn ongeluk niet geheel zwijgen, en zoo werd allengs het gebeurde bekend en is het voor de nakomelingschap bewaard geworden.

Intusschen bleef Azor hopen op de teruggave van zijn geld, en de rijke winsten er bij, die zijn vader hem had voorgespiegeld. Maar toen hij het een en ander tot zich wilde nemen, kwamen de andere kinderen daar tegen op. Er ontstond hevig geschil, en het eind was dat de zaak voor den rechter werd gebracht die onderzoek en uitspraak doen zou.

Doch zoodra de rechter een en ander omtrent den levensdrank had gehoord, riep hij uit: „Dat is tooverij en die is verboden!" Daarop zich wendend tot Azor, sprak hij:

„Gij verdiendet streng gestraft te worden, omdat gij u met tooverij hebt ingelaten. Maar ik wil barmhartig zijn. Gij zult tot straf alleen de rente van het geleende geld missen en van het geld zelf de helft den armen geven. Wees blijde dat gij niet zwaarder gestraft wordt.".

Dat Azor blijde was valt te betwijfelen. Maar hij zweeg en moest gehoorzamen.

Zoo had dan Mahmoen, die zijn kinderen verwaarloosde, aan hun boosheid te wijten dat hij niet in het leven terugkeerde. Zijn slechten zoon Achmed die zijn eigen zoon Azor had willen bedriegen, ging het niet beter, en die zoon zelf, Azor, zag zijn vurigste wenschen van zelfzucht als rook vervliegen.

Zoo, zegt het oorspronkelijk lied:

Zoo heeft God Zijn gerechtigheid getoond,
En naar verdienste elk der drie geloond.

HOOGENBIRK.

Ingezonden Stukken.

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie).

Een vriendelijk verzoek uit het verre Canada.

Herhaaldelijk bereikte in de laatste jaren ons het gerucht, dat een zeer groot aantal Hollanders, oorspronkelijk van Gereformeerden huize, in dit groote land verstrooid leven. Voor een belangrijk gedeelte behoort dit terrein tot de Classis Pacific der Chr. Geref. Kerk. Men verwacht dan ook van de Deputaten voor den arbeid der Inwendige Zending binnen die classis, dat zij hun oog op dit groote veld zullen houden en die verstrooiden niet uit het oog verliezen. Dit is uiterst moeielijk waar nadere gegevens ontbreken. Er zijn vaak geene namen noch woonplaatsen. Zoo zou het reeds vrijwat moeielijkheid baren in het kleine en dichtbevolkte Nederland, hoeveel te meer dan hier. De deputaten hebben dan ook verschillende malen de wenschelijkheid uitgesproken, dat eens iemand een reis zou ondernemen om het terrein te verkennen, teneinde men zoo mocht komen tot bearbeiding en vergadering van die verstrooiden. Op de laatste vergadering der Classis nu werd op voorstel van Deputaten aan ondergeteekende opgedragen, zulk eene reis voor te bereiden en te ondernemen. Nu evenwel moeten wij adressen hebben. En de familieleden, de vrienden en bekenden van die verstrooiden zijn aangewezen om die adressen te verschaffen. Wij richten dus tot hen het vriendelijk en dringend verzoek: zend ons ten spoedigste al de adressen van U bekende Hollanders in Canada. Hebt gij geen volledige adressen, geef dan toch wat gij hebt. Kunt gij ons iets meer omtrent de bedoelde personen mededeelen, laat dit niet na. Wellicht kan het ons dienen om hen gemakkelijker uit te vinden en met hen in aanraking te komen.

Wij vragen om al de namen voor heel Canada. Als we dan straks uitvinden dat sommige niet wonen op het ons aangewezen terrein, dan kunnen wij deze ter bevoegder plaatse brengen. Wij kunnen dat hier beter en gemakkelijker beoordeelen dan op verren afstand. En het gevolg is, dat dezulken niet onbearbeid blijven.

Dit verzoek is gemakkelijk in te willigen. Het kost geen geld behalve een enkele Buitenlandsche briefkaart of postzegel. En daarmede helpt gij de Chr. Geref. Kerken in dit groote land om het verstrooide te vergaderen en te bearbeiden, hen weder te brengen in aanraking met het kerkelijke leven naar onze Gereformeerde beginselen.

Sommige Kerkeraden kunnen langs dezen weg wellicht nog iets doen voor leden, die hen verlieten om naar Canada te emigreeren, voor kinderen des Verbonds die zij bij hun vertrek uit het Vaderland aan niemands zorge konden toevertrouwen.

Niemand die aan bovenstaand verzoek kan voldoen, stelle zulks uit, maar zende zijne opgaven ten spoedigste aan

Rev. T. JONGBLOED,
10509 — 93rd Str.
EDMONTON, Alta, Can.

Gereformeerde Gezindheid.

Gereformeerde Kerken.

BEROEPEN: Haarlem (A), S. Datema, te Delfshaven. — 't Zandt (Gr.), N. G. Kerssies, te Den Ham (O.). — Twijzel en Jutrijp-Hommerts, A. B. W. M. Kok, theol. docts., te Rotterdam. — Westmaas, J. W. Esselink, te Wateringen. — Terneuzen, B. van Halsema, te Haastrecht. — Langeslag, W. Steunenberg, cand. te IJsselmuiden.

BEDANKT: Kamerik, G. Wisse Jr., te Bodegraven. — Zuid-Beijerland, A. Taal, te Bruinisse. — Amsterdam (vac.-wijlen Ds. C. van Proosdij), J. C. Brussaard, te Meppel. — Assen (2e pred. plaats), C. Bouma, te Schoonebeek. — Zwartsluis en Burum, R. Haitsma, te Hindeloopen. — Lochem-Barchem, B. Heeres, te De Lier. — Batavia, J. C. Rullmann, te Utrecht.

Nederlandsch Hervormde Kerk.

BEROEPEN: Beesd, K. J. v. d. Berg, te Putten. — Dirksland, S. van Dorp, te Bodegraven. — Den Bommel, J. G. R. Langhout, te Ter Heide. — Zierikzee, W. E. P. Germs, te Veenhuizen (Dr.) — Schutsloot (Dr.) (als hulppr.), L. Groeneboer, cand. te Meppel. — Nijkerk (vac.-wijlen J. W. Beerekamp), M. van Grieken, te Delft.

AANGENOMEN: Waarder (bij Woerden), J. J. Timmer, cand. te Utrecht. — Rijssen (2e beroep), J. C. Klomp, te Hillegersberg. — Wouterswoude, J. C. van Apeldoorn, te Schaldeburen. — Welsum (toez.), J. J. Stam, cand. te Zwolle.

BEDANKT: Barneveld, S. Ronner, te Waddinxveen. — Voor de Sangi- en Talauer-eilanden, N. Padt, te Oosterbeek en H. Kluin, te Stitswerd. — Bleiswijk en Aalst, J. J. Timmer, cand. te Utrecht. — Makkinga, W. D. M. Baar, cand. te Dordrecht. — Lienden, Ph. Peter, te Sirjansland (Z.). — De Krim (Ov.), J. J. Stam, cand. te Zwolle. — Zierikzee, W. E. P. Germs, te Veenhuizen (Dr.). — Vriezenveen (toez.), J. Ravesloot, te Heukelum.